

Základní škola Velké Pavlovice, okres Břeclav, příspěvková organizace

Vzdělávací oblast: Jazyk a jazyková komunikace

Název : Malý princ, Antoine de Sain - Exupéry

Autor: Mgr. Jitka Řádková

Ročník: 3. ročník

Stručná anotace: Pracovní list rozvíjí čtení s porozuměním. Po přečtení článku z čítanky, žák vybírá z možností správnou variantu popřípadě samostatně odpovídá na otázky.

Malý princ

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

Když mi bylo šest let, viděl jsem jednou nádherný obrázek v knize o pralese, která se jmenovala Příběhy ze života. Na obrázku byl hroznýš, jak polyká šelmu. Tohle je kopie kresby:

V knížce stálo: „Hroznýši svou kořist nežvýkají, polykají ji celou. Potom se nemohou ani hnout a celého půl roku spí a tráví.“

Hodně jsem tehdy přemýšlel o dobrodružstvích v džungli a také se mně podařilo nakreslit pastelkou první kresbu. Kresbu číslo 1. Vypadala takhle:

Ukázal jsem své veledílo dospělým a ptal jsem se jich, nahání-li jim má kresba strach. Odpověděli mi:
„Proč by klobouk naháněl strach?“

Ale on to nebyl klobouk. Byl to hroznýš, jak zažívá slona. Nakreslil jsem tedy vnitřek hroznýše, aby to dospělí pochopili. Oni totiž potřebují vždycky nějaká vysvětlení. Má kresba číslo 2 vypadala takhle:

Dospělí mi však poradili, aby nechal toho kreslení otevřených a zavřených hroznýšů a zajímal se raději o zeměpis, počty a mluvnicki. Tak se stalo, že jsem se v šesti letech vzdal skvělé malířské kariéry. Neúspěch mé kresby číslo 1 a kresby číslo 2 mě odradil. Dospělí sami nikdy nic nechápou a děti to hrozně unavuje, stále a stále jim něco vysvětlovat. Musel jsem si tedy vybrat jiné povolání a naučil jsem se řídit letadlo. Létal jsem tak trochu po celém světě.

A pravda je, že mi zeměpis hodně posloužil. Dovedl jsem na první pohled rozeznat Čínu od Arizony. Je to velice užitečné, když člověk v noci zabloudí.

A tak jsem se v životě setkal se spoustou vážných lidí.

Tak jsem žil sám a neměl jsem nikoho, s kým bych si mohl opravdu popovídat. Tu se mi jednou před šesti lety v poušti na Sahaře porouchal motor. Něco se v něm polámalo. A poněvadž jsem neměl s sebou mechanika a ni cestující, chtěl jsem se do té nesnadné opravy pustit sám. Byla to pro mne otázka života nebo smrti.

Měl jsem pitnou vodu sotva na týden.

První večer jsem tedy usnul v písku, na tisíc mil daleko od jakékoliv obydlené končiny. Byl jsem opuštěnější než trosečník na voru uprostřed oceánu. Dovedete si proto představit, jaké bylo mé překvapení, když mě na úsvitě probudil zvláštní hlásek:

„Prosím pěkně ... nakresli mi beránka...“

„Cože?“

„Nakresli mi beránka...“

Vyskočil jsem, jako by do mne hrom uhodil. Dobře jsem si protřel oči. Pozorně jsem se podíval a spatřil jsem prazvláštního človíčka, který si mě vážně prohlížel.

Toto je jeho nejlepší portrét, jaký se mi podařilo později nakreslit.

Má kresba ovšem není zdaleka tak půvabná jako model. Ale za to já nemohu. Dospělí mě odradili od malířské kariéry, když mi bylo šest let, a proto jsem se nenaučil kreslit nic jiného než zavřené a otevřené hroznýše. Udiveně jsem se díval na ten zjev. Považte jen, že jsem byl na tisíc mil od jakéhokoliv obydleného kraje. A můj človíček nevypadal, jako by zabloudil ani jako by byl na smrt unavený nebo vyhladovělý, polomrtvý žíznil nebo na smrt vylekán. Vůbec nevypadal jako dítě ztracené v poušti, na tisíc mil daleko od nějakého obydleného kraje. Když jsem konečně byl schopen promluvit, řekl jsem mu:

„Ale ... co tu děláš?“

A tu mi docela tiše, jako něco nesmírně vážného, opakoval:

„Prosím pěkně ... nakresli mi beránka...“

Když stojíme před příliš velkou záhadou, neodvážíme se neuposlechnout. Ačkoli se mi to zdálo zde - na tisíce mil ode všech obydlených míst a v nebezpečí smrti nesmyslné, vytáhl jsem z kapsy list papíru plnicí pero. Ale tu jsem si vzpomněl, že jsem studoval především zeměpis, dějepis, počty a mluvnici, a řekl jsem človíčkovy (trochu mrzutě), že neumím kreslit. Odpověděl mi:

„To nevadí. Nakresli mi beránka.“

Poněvadž jsem nikdy nekreslil beránka, nakreslil jsem mu jednu z těch dvou kreseb, které jsem uměl. Obrázek zavřeného hroznýše. A užasl jsem, když jsem slyšel, jak mi ten človíček povídá:

„Ale ne, já nechci slona v hroznýši. Hroznýš je moc nebezpečný a slon zabere hodně místa. U mne doma je všechno malinké. Potřebuji beránka. Nakresli mi beránka.“

Tak jsem tedy kreslil

Díval se pozorně a řekl:

„Ne! Tenhle je už moc nemocný. Udělej mi jiného.“

Nakreslil jsem tento obrázek:

Můj přítel se mile, shovívavě usmál:

„Ale podívej se ... to není beránek, to je beran. Má rohy...“

Tak jsem kresbu znovu předělal.

On ji však zase odmítl jako ty předcházející:

„Ten je moc starý. Já chci takového, aby dlouho žil.“

A tu, protože jsem ztratil trpělivost a protože jsem spěchal, abych se co nejdřív pustil do rozebírání motoru, načmáral jsem tuhle kresbu:

A prohlásil jsem:

„To je bedýnka. Beránek, kterého chceš, je uvnitř.“

Ale byl jsem velice překvapen, když se obličej malého soudce rozzářil.

„Právě tak jsem to chtěl. Myslíš, že ten beránek bude potřebovat hodně trávy?“

„Proč?“

„Protože u mne doma je všechno malinké...“

„Jistě to postačí. Dal jsem ti docela malého beránka.“

Sklonil se nad kresbu.

„No, není tak moc malý ... Jé, podívej se, on usnul...“

A tak jsem se seznámil s malým princem.

Dlouho to trvalo, než jsem pochopil, odkud přichází. Zdálo se, jako by malý princ, který se mě stále na něco vyptával, moje otázky nikdy neslyšel. Všechno mi poznenáhlu objasnila jen slova náhodně pronesená. Tak když jsem poprvé spatřil mé letadlo, zeptal se mě:

„Co to je za věc?“

„To není věc. To létá. Je to letadlo ... Moje letadlo.“

A byl jsem hrdý, že mohu říci, že létám. A tu zvolal:

„Jejda. Ty jsi spadl z nebe!“

„Ano,“ odpověděl jsem skromně.

„Jé, to je divné...“

A malý princ se roztomile zasmál. To mě hrozně pohněvalo. Chci, aby se mé nehody braly vážně. Potom dodal:

„Tak ty taky přicházíš z nebe! Z které planety?“

Hned mi svitlo trochu světla do záhady jeho příchodu a rychle jsem se otázel:

„Ty tedy přicházíš z jiné planety?“

Neodpověděl mi. Zavrtěl mírně hlavou a stále se díval na mé letadlo:

„Pravda, na tomhle jsi nemohl přijít z moc velké dálky...“

A nadlouho se ponořil do snění.

Potom vyndal mého beránka z kapsy a zabral se do pozorování svého pokladu.

Dovedete si představit, jakou zvědavost ve mně probudila jeho zmínka o jiných planetách. Pokusil jsem se proto dovědět se o tom více.

„Odkud přicházíš, človíčka? Kde je to tvé doma? Kam chceš odvést svého beránka?“

Na chvíli se zamyslel a pak odpověděl:

„Dobře, že jsi mi dal tu bedýnku, v noci to bude jeho domeček...“

„Ovšem. A budeš-li hodný, dám ti také provázek, abys ho mohl ve dne přivázat. A kolík.“

Zdálo se, že tento návrh malého prince zarazil.

„Přivázat? To je ale podivný nápad!“

„Víš, když ho neuvážeš, půjde, kam mu napadne, a ztratí se.“

Můj přítel se znovu zasmál:

„A kampak by šel?“

„Kamkoli. Stále rovně...“

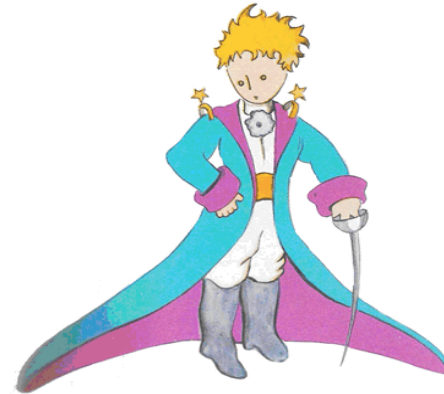
Tu malý princ vážně poznamenal: „To nevádí, u mne je to velice malé!“

A tak trochu smutně dodal: „Když jde člověk stále rovně, daleko nedojde...“

Malý princ

Antoine de Saint - Exupéry

1. Kolik bylo chlapci let, když uviděl obrázek o pralese?

2. Proč chlapce napadlo nakreslit hroznýše, jak zažívá slona?

3. Myslíš, že je to tak i ve skutečnosti, nebo si chlapec vše vymyslel?

Čítanka pro 3.ročník; Alter str. 125 – 129

Zdroj obrázků: <http://www.malyprinc.net/>

4. Uhodli dospělí, co je na obrázku nakresleno?

5. Také se ti někdy stalo, že ti dospělí nerozuměli?
Vzpomeneš si na takovou situaci?

6. Čím se stal autor Malého prince v dospělosti?

7. Co se mu stalo na Sahaře?

8. Kdo se mu zjevil na Sahaře, když mu bylo nejhůř?

9. Proč se malému princovi nelíbili beránci, které mu autor nakreslil?

10. Líbil se mu beránek nakreslený v bedýnce?

11. Proč malý princ nechtěl pro beránka provázek a kolík?

12. Zamysli se a napiš odkud asi malý princ přišel?

13. Nakresli jak si ty představuješ slona, kterého spolkl hroznýš?

Extra úkol: Škrtni všechna slova, která se objevila v textu.

Hroznýš

Dětská

Beránek

Planeta

Sahara

Fantazie

Slona

--	--	--	--	--	--

--	--	--	--	--	--	--	--

Slova která neškrtněš napiš do tajenky.

Řešení:

1. Kolik bylo chlapci let když uviděl obrázek o pralese?
Bylo mu šest let.
2. Proč chlapce napadlo nakreslit hroznýše, jak zažívá slona?
Protože viděl obrázek v knize o pralese.
3. Myslíš, že je to tak i ve skutečnosti, nebo si chlapec vše vymyslel?
Chlapec si vymýšlel.
4. Uhodli dospělí, co je na obrázku nakresleno?
Neuhodli, mysleli si, že je to klobouk.
6. Čím se stal autor Malého prince v dospělosti?
Stal se pilotem a létal po celém světě.
7. Co se mu stalo na Sahaře?
Polámalo se mu letadlo
8. Kdo se mu zjevil na Sahaře, když mu bylo nejhůř?
Prazvláštní človíček – Malý princ
9. Proč se malému princi nelíbili beránci, které mu autor nakreslil?
Jeden byl moc nemocný, druhý byl už dospělý beran s rohy. Třetí byl moc starý.

10. Líbil se mu beránek nakreslený v bedýnce?

Ano, protože byl malý. Tak malý, že se vlezl do bedýnky.

11. Proč malý princ nechtěl pro beránka provázek a kolík?

Protože jeho planeta je tak malá, že beránek nemá kam utéci.

Extra úkol: Řešení

~~Hroznýš~~

Dětská

~~Beránek~~

~~Planeta~~

~~Sahara~~

Fantazie

~~Slona~~

D	Ě	T	S	K	Á
---	---	---	---	---	---

F	A	N	T	A	Z	I	E
---	---	---	---	---	---	---	---

Slova která neškrtněš napiš do tajenky.